

УДК 330.332

О.В. КУХЛЕНКО

Київський національний університет технологій та дизайну

О.О. СМІРНОВА

Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана

ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙ ТА РИНКОВА ІНФРАСТРУКТУРА УКРАЇНИ

В статті дана оцінка існуючих джерел фінансування інвестицій в економіку України, а також ринкової інфраструктури, яка базується в основному на банківській системі. Обґрунтовані основні напрямки підвищення ефективності використання цих джерел та функціонування вітчизняних банків

Ключові слова: інвестиції, банківська система, інфраструктура

Виконання схваленою Урядом України Програми розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні, яка формує засади переходу на інноваційну модель розвитку економіки і реалізація якої відбуватиметься у 2011–2015 р.р., потребує поліпшення структури інвестиційних джерел та оптимізації напрямків їх вкладення. Залучення зовнішніх і внутрішніх інвестицій для реалізації інвестиційних проектів інноваційного характеру має забезпечуватись як за рахунок власних коштів підприємств, так і коштів Державного бюджету України, місцевих бюджетів, іноземних інвестицій, кредитів банків тощо. Стаття, що пропонується, містить певні рекомендації щодо можливостей підвищення ефективності використання деяких з найбільш важливих джерел фінансування інвестицій.

Об'єкти та методи дослідження

Вагомий дослідницький внесок з питань стратегічних завдань держави у сфері інвестицій мають вітчизняні вчені В. Беседін, А. Гальчинській, В. Гейць, Ю. Гончаров, Я. Жаміло; державного регулювання інвестиційної діяльності – О. Малярчук, В. Мартиненко, А. Музиченко; фінансового та ресурсного забезпечення інвестиційної діяльності – О. Алімов, М. Денисенко, М. Крупка; розвитку інвестиційної діяльності – В. Лановий, А. Пересажа, В. Федоренко, О. Кухленко, О. Смірнова.

Незважаючи на значну кількість публікацій, присвячених інвестиційній діяльності, актуальною є сьогодні проблема визначення оптимальної структури та можливості залучення нових нетрадиційних джерел фінансування інвестицій в умовах виходу із світової фінансово-економічної кризи.

Постановка завдання

Розробка рекомендацій щодо підвищення ефективності використання існуючих джерел фінансування інвестицій у вітчизняну економіку у контексті подолання кризових явищ та забезпечення стійких темпів економічного розвитку.

Результати та їх обговорення

Інвестиції в основний капітал забезпечуються коштами з різних джерел фінансування, основним з котрих, взагалі, є національний доход (забезпечується розширене відтворення капіталу), створюваний у сфері матеріального виробництва. Поряд з національним доходом джерелом коштів для інвестицій в основний капітал є фонд відшкодування спожитих заходів праці – амортизаційні відрахування (забезпечується просте відтворення капіталу). Закон України «Про амортизацію» є основним інструментом в оновленні основних фондів галузей економіки країни. Знос основних фондів в середньому по країні становить 50–60% в галузях економіки.

Вагомим джерелом виступають бюджетні кошти, що складаються з коштів Державного бюджету та коштів місцевих бюджетів. Також вагомим джерелом у майбутньому повинні бути кошти населення (зараз їх частка незначна) та інші внутрішні джерела. На перспективу до 2020р. внутрішні джерела повинні відіграти вирішальну роль у фінансуванні капітальних вкладень.

Що стосується іноземного фінансування, то тут джерелом виступають іноземні інвестори, іноземні банки, іноземні фонди та фірми. Кошти з цих джерел направляються на капітальні вкладення (інвестиції в основний капітал) по декількох розподільних каналах.

Тому в практиці забезпечення капітальних вкладень коштами з'являються різні по характеру джерела останніх. До них варто віднести: власні фінансові ресурси інвесторів (прибуток, амортизаційні відрахування, відшкодування збитків від аварій, стихійного лиха, грошові заощадження і нагромадження громадян, юридичних осіб); позикові фінансові засоби інвесторів (облігаційні позики, банківські і бюджетні кредити); притягнуті фінансові засоби інвесторів (отримані від реалізації акцій, пайові та інші внески громадян і юридичних осіб); бюджетні інвестиційні асигнування; засоби позабюджетних фондів, безкоштовні внески, пожертвування організацій, підприємств і громадян. Склад коштів, що направляються на капітальні вкладення, залежить від того, хто є інвестором і яку форму власності він представляє, а також куди витрачаються кошти.

На підприємстві критерієм оптимізації джерел фінансування інвестицій в основний капітал виступає вартість (ціна) того чи іншого конкретного джерела, тобто це, наприклад, відсоток за довгостроковий кредит, і таке інше.

В Україні та її регіонах основним джерелом формування інвестиційного потенціалу у 2010 році залишаються власні кошти підприємств та організацій – на рівні 66,5%. Така структура джерел фінансування капітальних вкладень прогнозується і на перспективу до 2015 року.

Обсяги інвестицій в основний капітал за рахунок коштів Державного бюджету, частка яких у 2010р. склала 4,1% в загальному обсязі, щороку скорочуються, і це джерело дуже обмежене для використання на інвестиційні цілі у виробничій сфері. Кошти будуть спрямовуватись в основному на фінансування державних цільових програм і використання їх буде можливе лише на конкурсних засадах.

Цікавою на регіональному рівні є частка коштів місцевих бюджетів в загальному обсязі інвестицій в основний капітал, яка сьогодні складає 3,1%. Децентралізація в системі формування і використання бюджетних коштів обумовлює необхідність поліпшити бюджетні відносини між центром і регіонами. Посилення державної регіональної політики передбачає перш за все трансформацію бюджетної політики, зокрема переведення регіонів з бюджетнодефіцитних у регіони з самодостатньою фінансовою системою. Такий підхід підвищує відповідальність, забезпечує впровадження в життя мотиваційних механізмів, зацікавленість владних і насамперед підприємницьких структур у пошуків виробництва, збільшенні обсягів реалізації продукції.

Аналогічну децентралізацію слід провести і в інноваційній політиці, чітко визначивши роль і місце створених у регіонах інноваційних фондів у здійсненні науково-технічної політики у пріоритетних напрямках розвитку економіки кожного регіону.

Наступним джерелом коштів в регіонах на інвестиційні цілі є кредити банків, а саме довгостроковий кредит. У 2010р. частка кредитів банків становила 13,5% . Кредит надається тим інвесторам, у яких немає, чи недостатньо власних ресурсів у всіх випадках технічного переоснащення, реконструкції

та розширення виробництва, придбання устаткування, що не входить у кошториси будівництва, а також на будівництво нових підприємств і споруд.

Питома вага довгострокового кредиту в джерелах фінансування інвестицій в основний капітал по регіонах порівняно низька. В умовах формування ринкових відносин в економіці банківська система ще недостатньо розвинута і не може задовольнити потреби в інвестиційних коштах в повному обсязі. Необхідно створити умови для розширення кредитних відносин у сфері капітального будівництва.

Реалізація на практиці заходів щодо поліпшення інвестиційного клімату в Україні на перший погляд створює сприятливі умови для збільшення потоку іноземних інвестицій в економіку держави. Так, очікується, що у 2011р. притік прямих іноземних інвестицій складе 10,0 млрд. дол. США. Загальний обсяг прямих іноземних інвестицій сягнув у 2010р. 58,7 млрд. дол. США, що на одного українця становить 1276 дол.

З одного боку 2011 рік став рекордним для зростання прямих іноземних інвестицій в Україну, з другого такий приплив не сприяє модернізації провідних галузей промисловості і структурному реформуванню економіки. Переважну більшість інвестицій було направлено в посередницькі види діяльності (фінансову, банківську діяльність, торгівлю, операції з нерухомістю), що фактично закріплює сировинну орієнтацію економіки. При цьому динаміка приросту інвестицій на виробництво споживчої продукції в переробній промисловості була істотно вища, ніж в галузях, що характеризують інноваційні напрями в економіці. Вплив інвестицій на поліпшення технологічної структури, як і раніше, залишається незначним. Таким чином, незважаючи на позитивну динаміку надходження інвестицій в Україну, диспропорції в їх структурі посилюються.

З припливом іноземного капіталу в Україну тісно пов'язаний їх відтік за межі країни. Якщо, наприклад, у 2006 р. розмір прямих інвестицій з України в економіку інших країн становив 263,1 млн. дол. США, то у 2010р. він сягнув 8240,4 млн. дол. Причому лєвова пайка приросту прямих інвестицій за кордон припала на Кіпр. Це дуже загостило проблему «втечі» національного капіталу з вітчизняної економіки, оскільки незаконне його вивезення є одним з ключових факторів, що негативно впливає на розвиток інвестиційних процесів в Україні. Особливої уваги заслуговує той факт, що у структурі «втечі» капіталу за останні роки значно зросла частка такої його складової, як валюта поза банком (з 32% до 69%). Можна констатувати, що лєвова частка валюти залишила Україну.

Все це свідчить про зростання обсягів «втечі» національного капіталу та рівня доларизації економіки, як за умов значного припливу на валютному ринку України. «Втеча» капіталу відображає критичний рівень проблем у національній економіці, низьку ефективність або безперспективність внутрішнього інвестування; веде до збіднення національної економіки, зниження можливого рівня інвестицій і в остаточному підсумку до погіршення перспектив розвитку.

Важлива роль у забезпеченні умов активізації та функціонування інвестиційної діяльності в Україні належить такому фактору, як сучасна інфраструктура. Значний вплив на її формування мають процеси адаптації традиційних елементів інфраструктури до становлення сучасного ринкового господарства, приватизація, роздержавлення та акціонування власності, виникнення якісно нових ринкових структур, комерціалізація фінансової та грошово-кредитної системи тощо.

Формування ринкової інфраструктури базується в основному на банківській системі. Банківська система України започаткована після прийняття Верховною Радою України у березні 1991 року Закону

України «Про банки і банківську діяльність». Банки у своїй діяльності керуються Конституцією України, Законами України «Про Національний банк України», «Про банки і банківську діяльність», законодавством України про акціонерні товариства та інші види господарських товариств, іншими законодавчими актами України, нормативними актами Національного банку України і своїми статутами.

В Україні з початку реформ у 1991 році сформувалась дворівнева банківська система, яка складається з Національного банку України (НБУ) та банків різних видів і форм власності. Національний банк України є центральним банком, який проводить єдину державну грошового-кредитну політику з метою забезпечення стабільності національної грошової одиниці. Він виконує регулюючу та координуючу роль і працює тільки з комерційними банками.

Комерційні банки виконують всі банківські операції згідно з ліцензіями, працюють вони безпосередньо з суб'єктами господарської діяльності, фізичними особами. Банки створюються на акціонерних або пайових засадах юридичними та фізичними особами. Свої функції банки реалізують через виконання таких операцій, як залучення коштів підприємств, установ, організацій, населення на депозитні, вкладні рахунки та недепозитне залучення коштів; кредитування суб'єктів господарської діяльності та громадян, вкладання у цінні папери, формування касових залишків та резервів, формування інших активів; касове та розрахункове обслуговування народного господарства, виконання валютних та інших банківських операцій. З січня 1998 року банківська система України перейшла на міжнародні стандарти бухгалтерського обліку і статистики.

В Україні створена Асоціація українських банків, яка відстоює і захищає інтереси вітчизняних банківських установ, сприяє становленню і розвитку банківської системи в державі.

На початок 2012 року банківська система України складається з 126 комерційних банків зі статусом юридичної особи та більш як 1,5 тисячі їх філій та відділень по областях України. По території України банки розміщені нерівномірно, тому що вони в першу чергу орієнтовані на обслуговування потреб місцевого населення, корелюючи свої потужності з його чисельністю у регіоні. Але це не стосується столиці - м. Києва. Треба зазначити, що спеціальні фінансово-інвестиційні операції теж займають важливе місце в їх діяльності. У регіонах України банківська система представлена крупними комерційними банками, їх філіями та відділеннями, малими і середніми банками, регіональними банками. За оцінками спеціалістів, щорічне зростання регіональної мережі великих банків становить близько 20 – 50% (філії та відділення). Головні банки розміщені переважно в обласних центрах. Філії розміщують по всіх областях України, а відділення – в окремих областях.

Аналіз динаміки розміщення банків на території країни свідчить про стійку територіальну диспозицію, що обумовлює, в свою чергу, особливості розвитку банківської системи в регіонах. Виходячи з порівняльного аналізу по економічних районах, де є економічний потенціал, значний розвиток промислового виробництва, сільськогосподарського виробництва, куди спрямовуються основні потоки інвестицій в основний капітал, значно вищі доходи населення, ніж в інших районах, там зосереджується більшість банків. Так, у Центральному їх частка складала 55,3% у 2005р. та 57,6% у 2010р. Наступним по кількості банків є Придніпровський економічний район, його частка складала 10,0% у 2005р. та 9,2% у 2010р. Далі можна назвати Східний економічний район з 10,1% у 2005р. та 10,8% у 2010р. Ці економічні райони є лідерами по кількості діючих банків в регіоні.

В Донецькому та Південному економічних районах кількість банків знаходиться на одному рівні, відповідно 8,1% та 8,8% у 2005р. і 9,4% та 9,8% у 2010р. В Карпатському, Подільському та Поліському економічних районах кількість діючих банків значно менша, ніж в інших регіонах.

Серед основних регіональних факторів розміщення філій крупних комерційних банків можна назвати геополітичне положення регіону, економічний розвиток регіону, розвиток виробничої інфраструктури, місцеву політику влади.

З метою оцінки можливостей банків у регіональному інвестування недостатньо оцінювати лише їх територіальне розташування, а доцільно розглядати систему показників, які свідчать про конкретні можливості банків, а саме капітал банку та обсяг наданих кредитів, у тому числі довгострокових. Визначальним фактором впливу на розвиток фінансового ринку є попит на ті чи інші види послуг. Найбільш прибутковою банківською послугою є кредитування юридичних і фізичних осіб.

Розвиток банківської системи повинен базуватись на довгостроковому кредитуванні економіки і належної віддачі реального сектора. Об'єктами кредитування є витрати на реконструкцію, модернізацію, переобладнання та розширення вже діючих основних фондів, на нове будівництво та ін. За часів стабільного розвитку економіки України до 30% питомої ваги в загальному кредитному портфелі спрямовувалось на довгострокове кредитування. Якщо проаналізувати територіальну структуру всіх кредитів, наданих комерційними банками суб'єктам господарювання по економічних районах України, можна визначити наступні тенденції. У 2010р. біля половини всіх наданих кредитів (43,8%) припадало на Центральний економічний район. Це пояснюється тим, що до складу цього району входить потужний фінансовий регіон країни – місто Київ, який виконує функцію столичного регіону. Саме тут в центрі країни сконцентровано основні великі банківські установи. Тут визначальну роль відіграють геополітичні, економічні, політичні фактори та розвинута інфраструктура.

Другим по обсягам кредитування економіки у 2010р. був Придніпровський економічний район (15,1%). Така досить велика частка його в Україні пояснюється економічним розвитком регіону, розвитком виробничої інфраструктури. Це традиційно промислово розвинутий регіон країни, і тому кредитування є дуже важливою складовою його розвитку.

Середні за розмірами частки кредитування в Україні мають Південний, Донецький, Східний економічні райони: відповідно 9,5%, 9,7%, 8,6% у 2010р. Тут визначальну роль відіграють такі фактори, як економічний розвиток регіону, розвиток виробничої інфраструктури, політика місцевої влади. В цих економічних районах розвинуте промислове та сільськогосподарське виробництво, які потребують кредитів.

Незначні частки кредитування економіки в Україні у 2010р. мали Карпатський, Поліський, Подільський економічні райони: відповідно 6,5% , 4,2% та 2,6%. Таку ситуацію можна пояснити недостатнім економічним розвитком цих регіонів, слабкістю виробничої інфраструктури в них, неефективною місцевою політикою.

Особливий інтерес викликають обсяги довгострокового кредитування економіки регіонів України як надійного механізму фінансування інвестицій в основний капітал, оновлення і модернізації основних фондів економіки. Обсяги довгострокових кредитів, вкладених в економіку України за останні 20 років скоротились в два, три, а в окремі роки - у п'ять разів. Однією з основних причин, що обумовила зменшення обсягів довгострокових кредитів, слід назвати високий рівень інфляції, коли «сьогоднішні»

гроші катастрофічне знецінювались завтра і довгострокові кредити були не вигідними, оскільки існував високий ризик їх неповернення, а кредитні ресурси надто дорого коштували, про що свідчить динаміка зміни процентних ставок за кредитами комерційних банків.

Починаючи з 2000р. обсяги довгострокових кредитів значно збільшуються. Так, за період 2000–2010р.р. частка довгострокових кредитів у загальному обсязі кредитів зросла з 17,9% у 2000р. до 66,1% у 2010р., або на 48,2 відсоткових пункта. Відповідно значно зросла частка цих кредитів і в економічних районах.

Така тенденція значного збільшення частки довгострокового кредитування в загальному кредитному портфелі банків була характерна до останніх років, оскільки в країні почалося поживлення економічного розвитку і відповідно зросла довіра до реального сектору економіки. В той же час рівень обсягів довготермінового кредитування реального сектору все ще залишається недостатнім.

Для стимулювання процесу інвестиційної діяльності за рахунок довготермінового банківського кредитування слід запровадити наступні міри: забезпечити механізм ефективного захисту прав кредиторів через прозорий порядок реалізації заставного майна; підвищити рівень концентрації банківського капіталу шляхом підвищення капіталізації та платоспроможності банків; запровадити процедуру реорганізації та ліквідації фінансово нестійких банків; стимулювати залучення грошових вкладів населення; створити спеціалізовану фінансову установу для здійснення довго- та середньотермінового фінансування і кредитування пріоритетних інвестиційних проектів; стимулювати надходження іноземного капіталу в банківську сферу.

Світова фінансова криза поставила перед банківською системою України завдання оздоровлення фінансових ринків та відновлення довіри до самої банківської системи. 2009 рік засвідчив погіршення ситуації з кредитуванням. Вимоги банків за кредитами зменшились як у національній валюті, так і в іноземній.

Кредитування банками вітчизняної економіки базується на двох складових: наявності ресурсів для здійснення кредитування та наявності платоспроможних позичальників. Що стосується першої складової, то масовий відтік депозитів з банківської системи в IV кв. 2008р. (обсяги вкладів у банках лише в національній валюті зменшились на 124 млрд. грн.) разом з потребою погашення зовнішніх боргів поставили банки в складне становище. При цьому навіть збільшення обсягів рефінансування банків Нацбанком України («чисте» рефінансування в IV кв. 2008р. становило 94,7 млрд. грн.) не спричинило достатнього зростання обсягів кредитування економіки, а призвело до ускладнення ситуації на валютному ринку. З іншого боку, зниження платоспроможності підприємств (друга складова) призвело не лише до зниження обсягів кредитування, а й до підвищення вартості кредитів з 16,8% до 21,6% тільки за IV квартал 2008р. (у гривнях).

За участі Нацбанку України було розроблено ряд заходів щодо поліпшення ситуації з кредитуванням економіки. Зокрема забезпечено поповнення статутних капіталів державних банків - Ощадбанку (до 13,8 млрд. грн.) та Укрексімбанку (до 6,7 млрд. грн.), які мають реальні можливості зорієнтувати ці кошти на кредитування економіки. Уточнюється механізм участі держави у капіталізації банків, маючи на увазі спрощення механізму прийняття рішень щодо капіталізації банків за рахунок бюджетних коштів тощо.

В даний час у банківській системі продовжується активне відновлення, яке супроводжується якісними змінами у системі. Зокрема, зменшилась надлишкова ліквідність банків, відбулося укрупнення банківських установ через злиття Укрсоцбанку та Унікредит, ПУМБ та Донгорбанку. В рейтинг надійності за підсумками першого півріччя 2011р. увійшло 90 банків, з яких найкращу оцінку надійності отримали 26 банків. В цілому ситуація у банківському секторі покращилась, зменшилася збитковість операцій, почали зростати процентні доходи банків, знизилася кількість збиткових кредитних установ. Незважаючи на зниження темпів зростання світової економіки у 2011р., через збільшення кредитування корпоративного сектору в Україні можна передбачити у найближчій перспективі поживлення економічного зростання.

В легкій промисловості України, як і в усіх галузях економіки, потреба в інвестиціях змушує підприємства вести пошук грошових коштів необхідних для відновлення виробництва. Зараз основними джерелами капітальних вкладень в галузі є власні кошти підприємств, або кредити банків. Обмеженість, в зв'язку з умовами, що склалися, власних коштів підприємств для розвитку виробництва призводить до необхідності пошуку додаткових джерел залучення коштів поза межами галузі. Ключова роль у фінансуванні інноваційних проектів в легкій промисловості може належати в даній ситуації галузевому банку.

Існують цікаві моделі щодо залучення та розподілу грошових коштів для інвестування проектів розвитку легкої промисловості, реалізація яких на практиці змогла б допомогти підприємствам в умовах виходу з фінансово-економічної кризи. Одна з них передбачає, що підприємства-кредитори, тобто підприємства галузі, які мають вільні грошові кошти або інші матеріальні ресурси, та галузевий банк створюють інвестиційно-торгівельну компанію шляхом внесенням рівних часток у статутний фонд компанії. Основними функціями інвестиційно-торгівельної компанії мають бути: – визначення напрямків інноваційного розвитку підприємства та підготовка пропозицій щодо впровадження інновацій; – організація фінансування проектів виробництва; – взаємодія з постачальниками обладнання, сировини, матеріалів, комплектуючих виробів; – пошук ринків збуту та реалізації готової продукції; – контроль виконання зобов'язань по накопиченню коштів для впровадження нових технологій. До інвестиційних ресурсів необхідно залучати кошти, що надходять на цільові депозитні рахунки підприємств та населення, які відкриваються галузевим банком під програму розвитку легкої промисловості України.

В сучасних умовах, коли довіра населення до вітчизняних банків значно зменшилась, для формування та підтримання ставлення до галузевого банку, як до професійного та компетентного партнера, вважається за доцільне: – створення відповідного бренду; – участь в соціально-важливих проектах та реклама в ЗМІ цієї участі; – встановлення рівня ставок по депозитах не нижче провідних банків; – своєчасний розрахунок по своїм зобов'язанням перед фізичними особами; – організація системи швидкого обслуговування клієнтів.

Таким чином, формування довіри потенційних вкладників до банку можна представити у вигляді наступного ланцюжка: в результаті проведення запропонованих маркетингових заходів створюється позитивний імідж банку, який впливає на формування довіри потенційних вкладників до банку; потенційні вкладники приймають рішення про укладання угоди з банком щодо розміщення коштів на депозитних рахунках; далі починається рух грошових коштів, призначених для формування зобов'язань

банку перед фізичними особами. Створення інвестиційно-торгівельної компанії за посередництвом галузевого банку (в даному випадку АКБ «Легбанк») з метою об'єднання в інноваційних проектах виробників продукції та послуг, інвесторів і кредиторів проектів дасть можливість використовувати такий механізм накопичення та розподілу грошових ресурсів, який надасть політиці кредитування підприємств галузі певного значення – з відповідною рекламною кампанією, пропозицією участі у капіталі, гарантіями повернення вкладених коштів, та буде побудований на відносинах довіри та відповідальності між всіма учасниками проектів розвитку підприємств легкої промисловості.

Висновки

Передбачений Державною програмою соціального і економічного розвитку України на 2012 рік та основними напрямками розвитку на 2013–2014 роки новий механізм державного регулювання економіки, який полягає у широкому та всебічному використанні програмно-планового підходу, дасть змогу забезпечити не менш як 6,5% зростання ВВП і 8,3% приросту промислового виробництва. Приймаючи до уваги, що 70% промисловості знаходиться в приватних руках, природно, що основний інвестиційний ресурс зосереджений в підприємствах приватизованого сектору. В зв'язку з цим можна зробити висновок, що основу для прискореного розвитку економіки і модернізації у найближчій перспективі мають скласти такі важливі складові, як приватні інвестиції, державні інвестиції, кредитні ресурси, іноземні інвестиції.

Список використаної літератури:

1. Губський Б.В. Інвестиційні процеси в глобальному середовищі. – К.: Наукова думка, 2004. – 390 с.
2. Пересада А.А. Управління інвестиційним процесом. – К.: Лібра, 2002. – 472 с.
3. Федоренко В.Г., Гойко А.Ф. Инвестознавство. – К.: МАУП, 2000. – 407 с.
4. Махнарилов Ю.В. Механізм накопичення коштів для інвестування підприємств легкої промисловості. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук. – К.: – 2008.

Стаття надійшла до редакції 16.03.2012

Источники финансирования инвестиций и рыночная инфраструктура Украины

Кухленко О.В.,

Киевский национальный университет технологий и дизайна

Смирнова О.О.

Киевский национальный экономический университет им. Вадима Гетьмана

В статье дана оценка существующих источников финансирования инвестиций в экономику Украины, а также рыночной инфраструктуры, базирующейся в основном на банковской системе. Обоснованы основные направления повышения эффективности использования этих источников функционирования отечественных банков.

Ключевые слова: инвестиции, банковская система, инфраструктура

Spring of finance to investment and market Infrastructure of Ukraine

Kuhlenko O.V.,

Kyiv National University of Technology and Design

Smirnova O.O.

Kyiv National Economic University n. V. Hetman

The article contain estimation of existing spring of finance investment to economic of Ukraine and market infrastructure what base on mainly bank system. Ground the principal directions of increase effectiveness use this spring and functions of mothernative banks.

Keywords: investment, bank system, infrastructure.